

Димитъръ Илковъ, по дескриптивна геометрия Владиславъ Шакъ, по философскитѣ предмети — Цвѣтанъ Радославовъ, сега покойникъ, по българска история — Мариновъ, по рисуване френеца Фуркадь и Иванъ Ангеловъ, по гимнастика — швейцарецътъ Шампо, сѣщо покойници.

На 11 юлий т. г., свършившитѣ съкласници на Йовкова дадохме вечеря на нашитѣ учители — директорътъ Станимировъ, класниятъ наставникъ Благой Димитровъ и преподавателитѣ Йорданъ Ивановъ и Димитъръ Илковъ. Ние изпълнихме единъ дългъ къмъ нашитѣ учители и направихме поменъ и за нашитѣ другари и учители, които не сѣ вече между насъ. Единъ отъ нашитѣ съкласници, Андрей Сарафовъ, прочете на вечерята свой споменъ за Йовкова, печатанъ вече въ „Просвѣтно единство“, бр. 12, отъ 29 ноемврий 1937 година.

„Това бѣ презъ 1898/99 учебна година. Бѣхме ученици отъ VIa/p класъ на Софийската държавна мъжка гимназия. Преподавателъ по български езикъ ни бѣ писателътъ Ив. Грозевъ. Наближаваше коледната ваканция. Въ последния часъ по български езикъ г. Грозевъ ни зададе домашно съчинение: „Обичаи при Бѣдни вечеръ“.

Още въ първия часъ следъ коледната ваканция, г. Грозевъ поиска зададеното ни съчинение. Преди да ги събере отъ ученицитѣ, пожела да прочетемъ нѣкои. Посочи да прочетатъ своитѣ съчинения нѣкои отъ най-добритѣ по успѣхъ ученици. А въ класа ни имаше доста отъ тѣхъ. Азъ, който